

**САФАРИ ҚОВИДОНАГИИ
МАСИРИ ТУ БА СУИ БИҲИШТ Ё
ҚАҲАННАМ**

[Тоҷики – Тажікі – طاجيکيۃ]

Гуруҳе аз Олимон

2011 - 1432

islamhouse.com

رحلة الخلود طريقك إلى الجنة أو النار

«باللغة الطاجيكية»

جماعة من العلماء

2011 - 1432

islamhouse.com

САФАРИ ҶОВИДОНАГИИ МАСИРИ ТУ БА СӢИ БИҲИШТ Ё ҶАҲАННАМ

Қабр аввалин манзил аз манозили охират мебошад, у барои кофир ва мунофиқ чоҳи оташу барои мӯъмин бӯстон аст. Теъдоде аз амалҳое, ки сазовори азоби қабр мешаванд, онҳо иборатанд аз: пок накардани бадан аз наҷосатҳо, суханчинӣ, тамаъ доштан бар ғаноим, дурӯғгӯӣ, хобидан дар ҳангоми намоз, тарки Қуръон, зино, лавота, рибо, пардохт накардани амонат ва ...

Амалҳои зерин сазовори наҷоти инсон аз азоби қабр мешаванд: амали солеҳи холисона барои Худо, паноҳ бурдан ба Худо аз азоби қабр, хондани сураи «Мулк» ва инчунин ин амалҳо низ инсонро аз азоби қабр дар амон мемонанд: шаҳид, муҷоҳид, касе, ки дар рӯзи ҷумъа аз дунё биравад, касе, ки ба дарди шикам бимирад ва ...

Дамидан дар Сур. Сур мисли шоҳи бузурге аст, ки Исрофил онро ба даҳон гирифта аст ва мунтазири замоне аст, ки ба ӯ дастур дода шавад, то дар он бидамад. Дамидани аввалро нафхату-л-фазаъ¹ мегӯянд. Худованд мегӯяд: *“Ва дар сур дамида мешавад ва ҳамаи касоне, ки дар осмонҳо ва Замин ҳастанд, мемиранд, магар касоне, ки Худо бихоҳад!”* (аз-Зумар 68).

Сипас ҳама дунё хароб ва вайрон мегардад. Пас аз чиҳил (Абӯхурайра ровии ин ҳадис дар таъйини ин чиҳил, ки рӯз, ҳафта, моҳ ё сол бошад, чизе нагуфтанд, чунки дар ҳадис ҳамингуна зикр шудааст) дубора дар сур дамида хоҳад шуд, ки ба ин дамидан нафхату-л-баъас² мегӯянд.

¹ Дамидани ҳарос

² Дамидан, зинда шудан (растохез)

Худованд мефармояд: *“Сипас бори дигар дар сур дамида мешавад. Ногаҳон ҳамагӣ ба по мехезанд ва менигаранд ва дар интизори ҳисоб ва ҷазо ҳастанд”*.(аз-Зумар 48)

Растохез. Сипас Худованд боронеро фурӯ мефиристад, ки ба василаи он аҷсоди мурдагон (аз устухоне, ки уҷбуз-занаб ном дорад, рӯида ва зинда) мешаванд ва онон табдил ба махлуқоти ҷадид, урён, побараҳна ва хатнанашуда мешаванд, ки фариштагон ва ҷиниёнро мебинанд. Онон бар асоси аъмолашон барангехта мешаванд: яъне муҳрим (шахси ихромбаста) лаббайкгӯён, шаҳид дар ҳоле, ки хуни ӯ ҷорӣ аст, инсони ғофил, дар ҳоле ки ба лаҳву лаъаб машғул аст, зинда мешаванд. Зеро Паёмбар (с) мефармояд: *Ҳар бандае дар ҳамамон ҳоле, ки аз дунё меравад, барангехта мешавад.*

Ҳашр. Сипас Худованд махлуқотро барои ҳисоби (аъмол) ҷамъ мекунад. Онҳо дар рӯзи азиме, ки муддати он панҷоҳ ҳазор сол аст, ҳаросон ва ҳаммонанди мастҳо ҳастанд. Мондани онҳо дар дунё ҳаммонанди соате аст. Хуршед ба фосилаи як мил наздик мешавад. Мардум ба мувофиқи аъмолашон ғарқ ба арақ мегарданд. Дар он рӯз заифон ва мутақаббирон бо ҳамдигар баҳс ва ҷадал мекунанд. Инсони кофир бо дӯсташ шайтон ва аъзои баданаш баҳсу ҷадал мекунад. Гурӯҳе гурӯҳи дигарро лаънат мекунад. Шахси золим аз шиддати пушаймонӣ дасти худро мегарад ва мегӯяд: *“Эй кош, ман фалониро ба дӯстӣ намегирифтам”* (ал-Фурқон 28). яъне касеро ки уро гумроҳ сохтааст.

Ҷаҳаннам бо ҳафтад ҳазор ресмон кашида мешавад ва ҳар ресмонро ҳафтад ҳазор фаришта мекашад. Замоне ки кофир онро бибинад, орзу мекунад, ки худро фидо

кунад (то аз азоби он раҳой ёбад) ё ин ки табдил ба хок шавад. Аммо афроде, ки аз фармони Худо сарпечӣ карданд, иборатанд аз:

Касоне ки аз молҳояшон закот намедоданд, молҳояшон табдил ба оташ мешавад, ки ба василаи он сузонида мешаванд. Афроди мутақаббир дар ҳоле, ки монанди мӯрча ҳастанд, ҳашир мегарданд. Инсони ҳилагар, кинатуз ва таҷовузгар расво мешавад. Дузд ба ҳамроҳии он чи дуздида аст, оварда мешавад. Тамоми ошкорҳову пинҳонҳо ошкор мегарданд. Аммо дар ин рӯз парҳезгорон бим ва хавфе надоранд, балки ин рӯз ҳаммонанди намози пешин аз сарашон сипарӣ мегардад. *“Ҳароси бузург (рӯзи растохез) онҳоро гамгин намесозад”* (ал-Анбиё 103)

Шафоати бузург, ки дар рӯзи маҳшар барои дур кардани бало ва мусибат аз мардум ва расидагӣ ба ҳисоб аз миёни махлуқот махсуси Паёмбари мо (с) аст. Шафоатҳои дигар дар ғайр аз рӯзи қиёмат миёни паёмбарон ва дигарон тақсим гардидаанд. Ҳаммонанди шафоат барои берун овардани мӯъминоне, ки вориди оташ шудаанд аз он, ва боло бурдани дараҷа ва манзилати мӯъминон.

Ҳисоб. Дар рӯзи қиёмат мардум гуруҳ гуруҳ ба назди Парвардигорашон мешитобанд. Худованд аъмолашонро ба онҳо нишон медиҳад ва аз онҳо дар бораи он аъмол суол мекунад. Ҳамчунин аз онҳо дар бораи умр, ҷавонӣ, амвол, илм, аҳду паймон, неъматҳо, чашму гӯш ва қалб суол мешавад. Кофир ва мунофиқ ба иллати тавбиhi махлуқот ва иқомаи ҳуҷҷат бар онон дар баробари дидагони махлуқот муҳосиба мешаванд ва мардум,

замин, рӯзҳо ва шабҳо, амвол, фариштагон ва аъзои бадан алайҳи онон шаҳодат медиҳанд, то аъмоли онҳо собит шавад ва ба он эътироф кунанд. Худованд бо шахси мӯъмин хилват мекунад ва ўро водор ба иқрор ба гуноҳонаш мекунад, то ин ки мебинад, ки ў дар ҳоли ҳалок аст. Дар ин ҳангом ба ў мегӯяд: “Ман дар дунё гуноҳони туро пӯшонидам ва имрӯз ман онҳоро мавриди афв қарор медиҳам”. Аввалин касоне, ки дар ҳисоби онҳо расидагӣ мешавад, уммати Паёмбар (с) ҳастанд. Аввалин амале, ки ба ҳисоби он расидагӣ мешавад, намоз ва хунҳо (куштаҳо) аст.

Парвози номаҳои аъмол. Сипас номаҳои аъмол ба парвоз дармеоянд. Онҳо номаҳои мегиранд, ки *“Ҳеҷ аъмоли кўчак ва бузургеро раҳо накарда аст ва ҳамаро баршуморида аст”* (ал-Каҳф 49).

Фарди мӯъмин номаро ба дасти рост ва фарди кофир ва мунофиқ онро ба дасти чап ва аз пушти сар мегирад.

Тарозу. Сипас аъмоли мардум бо тарозуи ҳақиқӣ, ки ду қафа дорад, санҷида мешавад, то Худованд дар асоси он аъмол ба онон подош диҳад. Амалҳои бад бошанд ва ё холисона ҳар як кадоми он боиси сангинии қафои худ мегардад. Аз амалҳои, ки сабаби сангинии қафои худ мегардад: (Ло илоҳа илаллоҳ ...), ахлоқи нек, зикри Худованд бо мисли дар забон рондани калимаи "Алҳамдулиллоҳ", "Субҳоналлоҳи бихамдиҳи ва субҳоналлоҳи-л-азим". Мардум дар асоси аъмоли нек ва бадашон мавриди доварӣ қарор мегиранд.

Ҳавз. Сипас мӯъминон воридаи ҳавз мешаванд ва касе, ки аз он бинӯшад, ҳаргиз ташна намешавад. Ҳар паёмбар як

ҳавз дорад, ки ҳавзи Муҳаммад (с) аз ҳамаи онҳо бузургтар аст. Оби он сафедтар аз шир, ширинтар аз асал ва хушбӯтар аз мушк аст. Зарфҳои тилло ва нуқра ба теъдоди ситорагон аст. Тӯли он аз Айла дар Урдун то Адан дар Яман бештар аст. Оби он аз наҳри Кавсар ҷорӣ аст.

Озмоиши мӯъминон. Дар поёни рӯзи қиёмат кофирон ба дунболи худоёне, ки мепарастиданд, ба роҳ меафтанд. (Худоён) онҳоро ҳаммонанди рамаҳои чаҳорпоён бар рӯи пойҳояшон ё суратҳояшон ба сӯи оташ мебаранд ва ҷуз мунофиқон ва мӯъминон касе боқӣ наместонад. Худованд ба сӯи онон меояд ва мепурсад: Мунтазири чӣ чизе ҳастед? Онҳо мегӯянд: Мунтазири Парвардигорамон ҳастем. Худованд соқи худро ошкор мекунад ва мӯъминон Худои худро мешиносанд. Ба ҷуз мунофиқон ҳамагӣ ба сачда меафтанд. Худованди таъоло мефармояд: *“Рӯзеро, ки Худованд соқи худро бараҳна мекунад ва даъват ба суҷуд мешаванд, аммо наметавонанд суҷуд кунанд”* (ал-Қалам 42) (соқе, ки ба ҷалол ва камоли ӯ лоиқ аст ва ба ҳеч чиз шабоҳате надорад). Сипас ба дунболи ӯ ба роҳ меафтанд. Сипас Худованд пули сиротро бар по мекунад ва ба мӯъминон нур ато мекунад ва нури мунофиқонро хомӯш мекунад.

Озмоиши мӯъминон. Он пуле аст, ки бар рӯи ҷаҳаннам кашида шудааст, то мӯъминон аз рӯи он ба сӯи биҳишт убур кунанд. Паёмбар (с) онро чунин тавсиф карда аст: *“Суст ва лағжанда аст. Дорои қалобҳо ва ҷангалҳое монанди хори саъдон ... аз мӯй бориктар ва аз шамшер бурандатар аст”*. Ба ривоят аз «Саҳеҳ»-и Муслим: *Бар рӯи он ба мӯъминон ба андозаи аъмолашон нур дода мешавад.*

Бештарини он ба андозаи равшан кардани кӯҳҳо ва камтарин онҳо ҷиҳати равшан кардан то фосилаи ангушти шасти пой шахс аст. Сипас ин нур роҳро барои онҳо равшан мекунад. Онон мутаносиб бо аъмолашон аз рӯи он убури мекунад. Фарди мӯъмин дар як чашм ба ҳам задан монанди барқ, бод, паранда, бештарини аспҳо аз рӯи он убури мекунад. (Аз миёни мардум гурӯҳе бетартиб наҷот меёбанд. Гурӯҳе зарба мебинанд ва овезон мешаванд ва гурӯҳе низ ба дохили ҷаҳаннам меафтанд). Аммо мунофиқон, ки ҳеч нуре надоранд, бармегарданд. Пас миёни онҳо ва мӯъминон деворе кашида мешавад. Сипас талош мекунад аз рӯи пули сирот убури кунад, аммо наметавонанд ва дар оташ фури меафтанд.

Оташ. Аввал кофирон, сипас мӯъминони саркаш ва туғёнгар ва дар поён мунофиқон ба дохили он фури меафтанд. Ҷаҳаннам дорои ҳашт дарвоза аст. Оташи он ҳафтод баробар аз оташи дунё шадидтар аст. Бадани инсон кофир дар он бузург мешавад, то азоби бештареро бичазад. Фосилаи байни ду шонаш роҳи се рӯза ва дандонҳояш монанди кӯҳи Ухуд аст. Пӯшташ хашиш ва дурушт мешавад. Нӯшидани онҳо оби доғ аст, ки рӯдаҳояшонро тика-тика мекунад. Хӯроки онҳо меваи дарахти заққум, зардоба ва хуноба аст., осонтарин азоби он иборат аст аз ин ки кафи пой гуноҳкорро рӯи ду тика ахгар мегузоранд. Шиддати гармои он ба ҳаде аст, ки мағзи ӯ ба ҷӯш меояд, умқи он ба ҳаде аст, ки агар навзоде дар он андохта шавад, қабл аз он ки ба кафи он бирасад, ҳафтод сола мешавад. Маводи сӯхтани он кофирон ва сангҳо ҳастанд. Ҳавои он боди гарм ва сӯзони (самум) ва сояи он бисёр доғ (яхмум) аст. Ҳама чизро фури мекӯрад ва ҳеч чизро боқӣ намегузорад. Пӯстҳоро

месўзонад ва ба устухон мерасад ва бар қалбҳо чира мешавад ва афродро ба сутўҳ ва шукўҳ водор месозад, аз ҳазор нафар нуҳсаду наваду нуҳ нафар вориди он мешаванд. Пўшиши он аз оташ аст. Намунаҳое аз азоби он иборатанд аз варами пўсти бадан, зуб кардан, сўзондан, кашидан ва куштан аст.

Қантара (пул). Паёмбар (с) фармуд: Мўъминон аз оташи ҷаҳаннам раҳой меёбанд ва дар пуле (фосилае) байни биҳишт ва ҷаҳаннам нигоҳ дошта мешаванд ва ба хотири баъзе аз зулмҳое, ки дар дунё кардаанд, танбеҳ ва муохаза мешаванд, то ин ки пок ва муҳазаб шаванд. Дар ин ҳангом ба онҳо иҷозаи ворид ба биҳишт дода мешавад. Қасам ба касе, ки ҷони Муҳаммад (с) дар дасти Ўст, ҳар кадоме аз онҳо манзили худашонро дар биҳишт осонтар аз он чи дар дунё ба сўи манозилашон мерафтанд, пайдо мекунанд. (Ин ҳадисро Бухорӣ ривоят карда аст).

Биҳишт ҷойгоҳи мўъминон аст. Сохтмони он аз тиллову нуқра ва малоти он аз мушк аст. Шан ва реги он аз ёқут ва марворид ва хоки он аз заъфарон аст. Ҳафт дарвоза дорад, ки арзи ҳар дар масири се рўза роҳи пиёдагард аст, аммо ин дарҳо пур аз ҷамъият ҳастанд. Дар он сад дарича вучуд дорад, ки фарқи байни онҳо мисли фарқи замину осмон аст. Болотарин ва беҳтарин қисмати Фирдавс аст, ки наҳрҳои биҳишт аз он сарчашма мегиранд. Сақфи он Арши Парвардигор аст. Ҷўйҳои он бидуни шикоф ҷорӣ мешаванд. Фарди мўъмин ҳар тавре, ки хоҳад, онҳоро ба ҷараён меоварад. Ҷўйҳои он аз асал, шир, шароб ва об пур ҳастанд. Хўрданиҳои он ҳамешагӣ, наздик ва дастрасанд. Дар он замимае сохта

шуда аст аз марворид, ки паҳнои он шаст мил аст. Дар ҳар гўшае аз он хонаводае вучуд дорад. Сокинони он дорои чашмони сурмакашида ҳастанд. Ҷавониҳои онон пири надорад. Либосҳои онон низ ҳаргиз нобуд ва хароб намешавад. Дар он пешобу ахлот ва ҳеч ифлосие нест. Шонаҳои мӯи онон аз чинси тилло аст. Арақи онҳо мушк аст. Занҳои онон зеборӯ, бокира, дорои аслу насаб ва ҳамсон ҳастанд. Аввалин касе, ки вориди он мешавад Паёмбар (с) ва паёмбарони дигаранд. Ҳадди аққали мартаба он аст, ки шахс дархости чизеро кунад, дар муқобил ба ӯ даҳ баробари дархосташ бидиҳанд. Ходимони биҳишт навҷавонони ҷовидона мисли марвориди пароканда ҳастанд. Бузургтарин неъматҳои он иборатанд аз дидори Худованд, ризоияти ӯ ва ҷовидонагӣ дар биҳишт мебошад.